

БЕЗЧЕСТИЕТО

От древни времена са изписани безчет страници за безчестието, което произлиза от егоизма и се проявява като зародиш на злините по тази земя. Вълнуван емоционално и философски, човешкият род е бил принуден да осмисля и реагира на известни прояви на безчестието, независимо че те са прониквали в съзнанието и неизменно в неговото подсъзнание.

Защо егоизмът е неизбежна среда за безчестието?

Нашият неумолим егоизъм дотолкова се е слял с нас и е приет за наша природа, че ние не усещаме цялата негова бездна, защото човек е с програмиран егоизъм в мисли, желания и стремежи.

Трудно можем да превъзмогнем човека животно с неговия егоизъм, към който като прибавим безразличие и алчност се поражда недоволство. Безспорно, това разкрива не малка част от безчестните постъпки, които винаги ще са в противоречие с изискванията за етика и морал. Може би настоятелни опити и търпение ще ни помогнат да вникнем в дълбокото и ще ни позволят да видим част от природата на безчестието в неговата позната същност – отделната личност е без нравствени качества и принципи, без почит и уважение в обществото.

Безчестието атакува преди всичко добротата, трудолюбието, искреността, хармонията и се питаме – дали е необходимо зло или е баланс в шареното общество? Човек е с вродени качества, придобити навици и характер, което естествено се отнася и за непочтените и безсъвестните. А съвестта е останала неизменният фундамент, върху който се крепи и изгражда личността от сътворението на света.

Да се огледаме за образите и характерите на тези хора, някои от тях и личности, с низостта и позора им, които са вградени във всяка социална единица, институция и място в живота ни. Живеейки със самочувствие на неуязвимост, тези многолики „герои“ са навсякъде между нас като продажни, подкупни, долни, коварни, безсрамни „човеци“. Особено когато манталитетът на етноса ни от векове е като надвиснал облак над Родината и за нас в обществото се появява обезверяваща мъгла от безнадеждност. Неосвободената, напластена завист и злоба, попаднали в човека без самочувствие, без покритие, води до коварство и подлост. Съвкупно те остават болезнен отпечатък върху душевността, психиката и стойността на личността.

След тези познати истини за проявата на безчестието не би трябвало да се впускаме в безбройните човешки драми и трагедии, причинени от него. Не са ни необходими техните видени или чути гнусни и злокобни истории,

нашироко описвани и подкрепени с тълкувания или съждения. Понякога те са поучителни, но и често излишно обременяват ежедневието на хората без напътствия или намерен изход.

Вниквайки в истинската и променяща се във времето природа на човека, разбираме и се убеждаваме, че взаимно свързващите се егоизъм и безчестие са непресъхващ извор за всяка агресия и/или грабеж и, че са благодатна почва за избуяване на всяка подлост и/или предателство.

Приемайки ги вероятно за неизбежни, можем ли да се научим да ги предвиждаме, ограничаваме и преодоляваме, за да помагаме и не вредим на другите?

За съжаление, човек допуска в себе си връхлетяваща провокация, смазващо безсилие, плашещо негодувание, смущаващо изкушение и се оказва подвластен на безчестието. Сигурно след това се чувства засрамен и изпитва разкаяние, даже когато не е причинил явно унижение или пагубно страдание на непознати, близки или приятели.

По-знаменателно е другото – почувствали се под натиск и застрашени от ситуацията, ние правим опити да отстъпим или избягаме от лукавото лицемерие и стряскащата агресия, които всъщност са невидима или видима проява на нечестивост. В тях умело са прикрити болестна ревност, пословична завист и унизителна кражба. С обида, нервност и неприязън това някак си в нас отминава.

Но от подлостта и предателството няма къде да се скрием, нито време за реакция. Те идват като природна стихия, като кошмарен сън и ни сгромолясват, въвличайки ни в ужасен мрак. Само те могат в моменти да ни принудят да не се радваме на слънцето, да забравяме да дишаме, да не понасяме хората, да ни подтикват към усещане за безсмислие на деня, да изпитаем полепващ страх или в краен случай да предизвикат наши фатални стъпки. Попаднали в такъв момент от живота, ние дълго, дълго се възстановяваме и ако се наложи прощаваме, но не забравяме. „Нашият свят не е безопасен за честните“ /Киплинг/.

Безчестието може да се прояви по всяко време, място, при всякаква творческа или рутинна работа. В тази необятност целенасоченото въздействие на формите на интернет пространството върху човека извън личното му обкръжение е новосъздаденото потайно, неявно безчестие. Ежедневието на цивилизованите народи е изпълнено с непредполаганото влияние на психологическа, съвършена атака с цел направляван избор на вяра, идеи, решения, лидери, начин на живот, взаимоотношения, медии, партии, история, култура. Темата е мащабна, прекалено разработвана, плашеща и в годините ще остане проблем за човечеството.

В заобикалящата ни действителност е неуместно да се поставяме във всеобхватни събития и екстремни ситуации от физическа или социална зависимост на хората около нас. Приемливо е да превъзмогнем негативизма

и необременени да потърсим реален изход. С вложено търпение и разум да можем да се въздържаме или потискаме породеното в нас или наоколо безчестие, да се срещнем със страха на мислите и намеренията, които бушуват в нашето съзнание и подсъзнание, да се изолираме от пространството на злодея. И да се попитаме как да създадем атмосфера на нетърпимост, как да я изпълним с вяра, чистота и човещина?

Убедени сме, че човекът homo sapiens, е усъвършенствал егоизма, изобилстващ с неизчерпаеми прояви и неосъзнавани от него състояния, независещи от неговите придобити богат опит и познания по време на еволюцията. През последните векове в ежедневието на хората безконтролно е внедряван принципът на егоизма – личният интерес без оглед на околния свят; само за своя добър и сигурен живот; само да взема, а не да дава. В цивилизования свят между дебрите на Егото властват ревност, лицемерие и завист, които процъфтявайки изпълват до краен предел видимо образа и същността на „величието“ егоизъм. Взаимно свързани във времето, те се явяват първоизточници в заобикалящата ни среда, подбуждат да ги срещнем открито и да ги сравним, независимо от усложненост, от смут с припознаването им в себе си и от съгласието ни, че за много хора са начин на съществуване. Нашите чувства, желаниа, мисли, вяра, стремежи се преобразуват в безнравственост, алчност, ненавист, насилие – единствените фактори, от които в житейски план човекът зависи до болка, до обезличаване, до смърт.

Вече сме в сферата на Безчестието и търсим средства да създадем атмосфера за изцеление чрез разголване на истината и намерим сили открито да изразим несъгласие. На пръв поглед това не е толкова елементарно, защото от приеманата за безобидна ревност, прикрита с коварно лицемерие, най-често се ражда неспасяема завист и полепваща злоба. Проявата в хората е при придобито или неосъзнато заглушаване на съвестта, при изначална физическата и/или умствена ограниченост, придобито отсъствие на самочувствие. Майчината или бащина обич с болезнена привързаност водят до синовна или дъщерна ревност с дълго потискано его и нескривана завист. Емоционалната и/или сексуална любов-страст, както и съпружески чувства, навици или усещане за собственост, могат да предизвикат екстремална ревност, стигаща до нетърпимост, тормоз и физическа саморазправа. Най-разпознавани в обществото са чувствената и/или душевна принизеност, обидна първичност, интелектуална и/или творческа неспособност, накарнени или отнети права, болезнено безсилие и социална недостатъчност. Кодирани изборно или сумарно във всяка индивидуалност те формират нейната същност и поведение с непредвидими съчетания от страх, мъка, отчаяние, ненавист и обсебеното съзнание води до емоционални реакции, зависимости, блокаж и агресия.

Целият явен или потаен негативизъм на Безчестието дават съответни случайни/временни или съществени/трайни резултати, които в крайни случаи винаги се проявяват като психически натиск, енергиен спад, подлост, мъст. Независимо от нашето проумяване на неподозирания хаос и намирайки с усилие метод за неговото преодоляване, не би трябвало да посягаме на свободната воля на човека, да му внушаваме вина за негова скрита или неконтролирана ревност, за неговата загнездена или растяща завист, за неговото волно или неволно състояние на низост и позор. Защото "Най-тежкото посегателство върху човека е да му се внушава вина" /Достоевски/.

Вероятно това е и уникалната атмосфера, до която скромно се доближаваме и споделяйки я, проявяваме признаци на разпознаване и осъзната нетърпимост. А истинското предизвикателство за нас е да си помогнем като внимаваме и се противопоставяме открито на Безчестието в обществото. Предпазването ни от него е крайно необходимо, за да не повлияем и на себеподобния. Ние не сме свършени, но животът в нас е свършен. Нашата желана цел трябва да бъде хуманна, без явна и язвена критика, без тежки и крайни осъждания, а желанието ни да носи възможности за промяна, надежда и спасение.

Изисква се съпричастност и смелост да съворим с личностен идеал и традиция наша цивилизована ценностна система. Да се обърнем към благородството и цялата Красота на земята, да прегърнем богатото разнообразие на самосъзнанието, да настройваме съзнанието към одухотворените лица на хора, към духовната и душевната сила на човека, към неговата добрина и творчество, към вълшебството на музиката, към неповторимата Природа. Обнадеждени да достигнем хармония в желаното равновесие и самоуверени да споделим:

С възжеление да укротим песимизма в нас за съществуването на Безчестието в живота и се опитаме с Единение да помагаме на хората да преодоляват злините по тази земя.

13 март 2020